

Armene indsvøbte i et lille Uldsjal, som om hun frøs, og hvert Øjeblik steg hun op paa den lille Jordhøj, hvorfra man kunde overskue Egnen mod Vest.

Lidt før Solnedgang kom han endelig; og faa Minutter senere befandt de sig bægge ude i den lange Kastaniealle i Enden af Haven, hvor de havde søgt hen for at kunne tale uforstyrret. Hansine satte sig paa den „Naturbænk“, der fra gammel Tid stod her ved en Træstamme, mens Emanuel urolig bevægede sig frem og tilbage foran hende og fortalte.

„Saa nu har vi altsaa vor Frihed,“ sluttede han sin Beretning og standsede foran hende. „Nu kan vi rejse, Hansine, saasnart jeg har faaet Bevillingen.“

Hun sad foroverbøjet med Armene paa sine Knæ og saae ned mod sin ene Skonæse, hvormed hun kradse i den vaade Jord.

„Ja se, Emanuel . . . det var det, jeg vilde sige dig,“ begyndte hun, og det lød, som om hun havde Møje med at faa Ordene frem — „jeg kan ikke tage med dig ind til København.“

„Hvad vil det sige? . . . Hvad mener du?“

„Jeg mener . . . ikke straks,“ rettede hun sig selv, da hun mærkede, at Emanuel ikke havde ringeste Anelse om hendes Hensigt. „Jeg er altfor fremmed for alting derinde; jeg vil bare blive dig til Besvær, indtil du faar ordnet dine Forhold og skabt dig en Stilling og indrettet et Hjem . . . jeg kan jo sletikke være dig behjælpelig med nogenting. Og forresten trænger jeg ogsaa til at være lidt i Ro med mig selv. Alting har været saa forstyrret i den sidste Tid.“

„Ja, det kan der maaske være noget i,“ sagde Emanuel og begyndte paany at spasere frem og tilbage foran Bænken. „Men jeg vil dog sige dig, at her næppe bliver behageligt for dig at være. Jeg mærkede det blot ved at køre igennem Skibberup idag; vi boer ikke længere mellem Venner men mellem hadefulde Fjender.“